

M. G. LEONARD & SAM SEDGMAN

VELKÁ ŽELEZNIČNÍ
DOBRODRUŽSTVÍ

KRÁDEŽ
VE VLAKU
SKOTSKÝ SOKOL

ILUSTROVALA
Elisa Paganelli

**KRÁDEŽ
VE VLAKU
SKOTSKÝ SOKOL**

Text copyright © 2020 by M. G. Leonard and Sam Sedgman
Illustrations copyright © 2020 by Elisa Paganelli
This abridged edition published 2020 by Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2020
Cover © Elisa Paganelli, 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0689-1 (pdf)

M. G. LEONARD & SAM SEDGMAN

**KRÁDEŽ
VE VLAKU
SKOTSKÝ SOKOL**

*Věnováno třem generacím Sparlingů, Johnovi,
Samovi a Sebovi. A také Arthurovi.*
M. G. Leonard

Rodičům, za bezvýhradnou podporu ve všem, co dělám.
Sam Sedgman

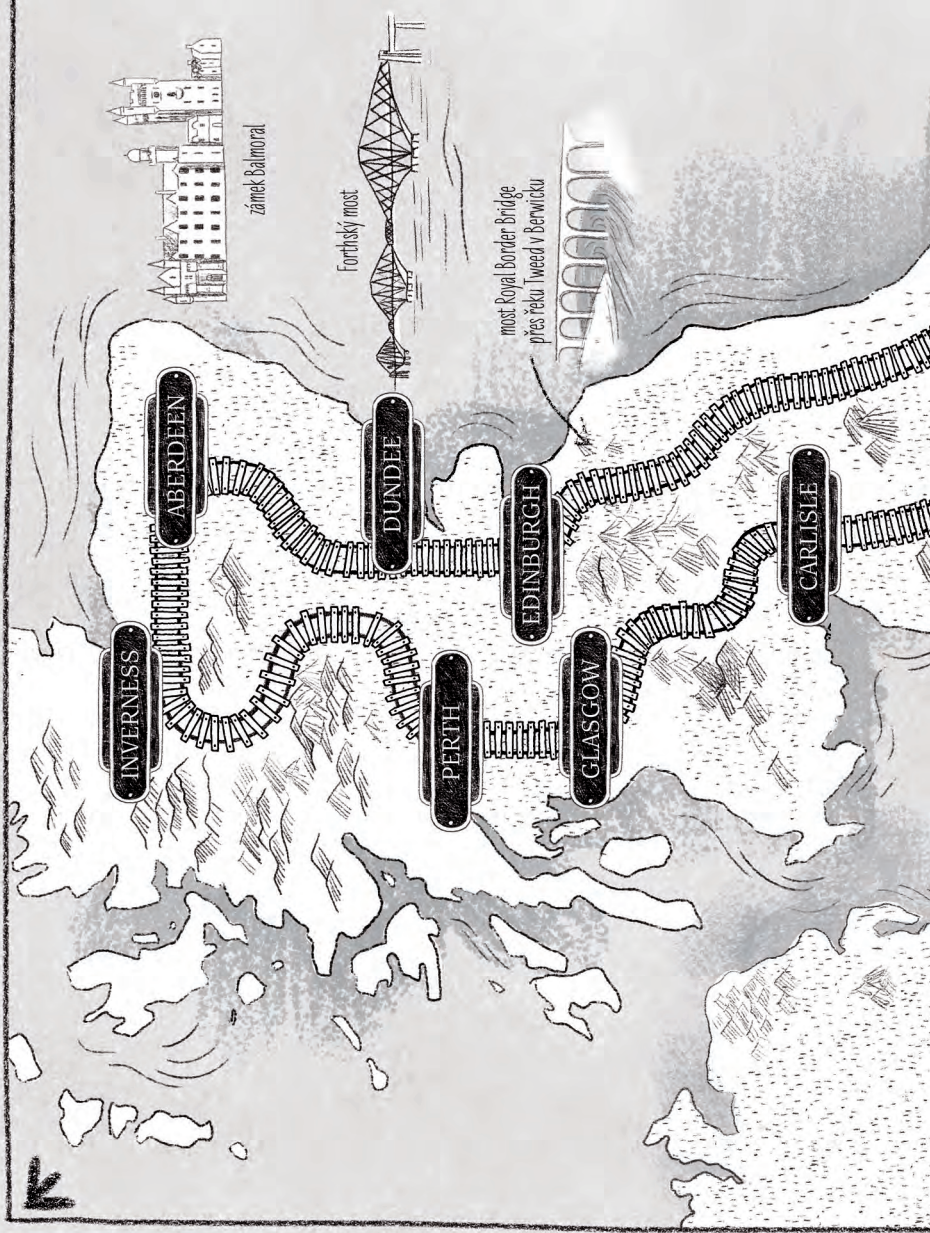

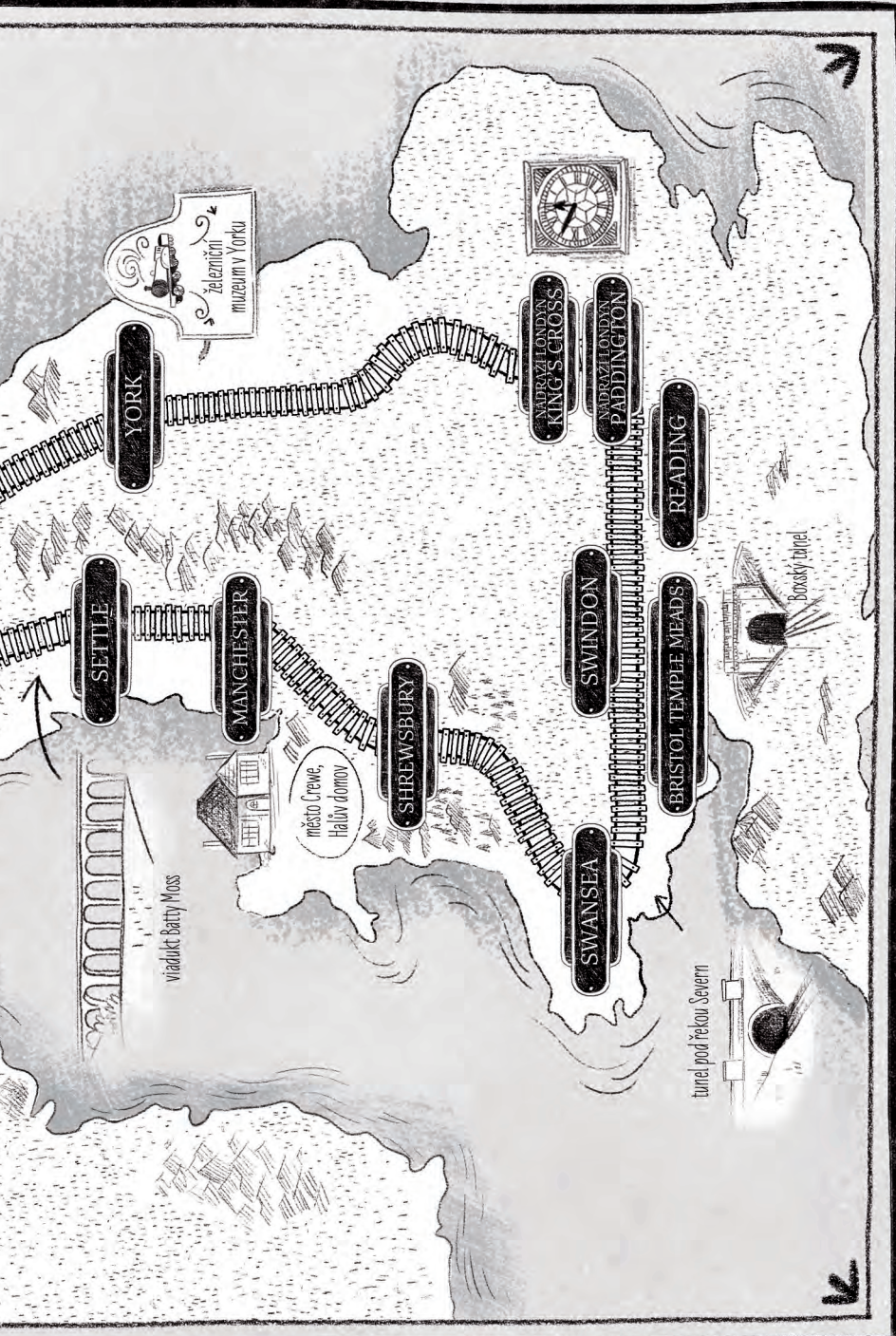
OBSAH

Rozloučení	13
Skotský sokol	20
Diamantví psi	27
Velkolepý odjezd	32
Psí večere	43
Fantom	53
Forthský záliv	57
Černý pasažér	64
Vlakové nohy	71
V kabině	77
Straka	85
Vynález času	95
Královnin trůn	102
Pozdvižení na Balmoralu	111
Pád z okna	118
Tajemství a koláčky	128
Elektrické hnízdo	137
Rozbitý Atlas	146

Snídaně s grilováním.	154
Špehové a alibi.	164
Batty Moss.	173
Rozruch v Settlu.	179
Dračí dech.	185
Otočení klíčem.	190
Několik poznámek.	195
Zvuky a obrazy.	203
Rozluštění se blíží.	210
Jak se nechat uvěznit.	221
Po žebříku vzhůru.	228
V kleci plné kufrů.	233
Na konci cesty.	242
Dohra na kolejích.	250
V cíli.	261
Pár slov od autorů.	267
Poděkování.	269

TRASA SKOTSKÉHO SOKOLA

Železniční
muzeum Yorku

YORK

NADRAŽÍ LONDÝN
KING'S CROSS

NADRAŽÍ LONDÝN
PADDINGTON

READING

SETTLE

MANCHESTER

SHREWSBURY

SWINDON

BRISTOL TEMPLE MEADS

viadukt Barry Moss

město Crewe,
Hlavní domov

SWANSEA

tunel pod řekou Severn

Boosky železnice

*A pokud jde o vlaky – znáte snad něco lepšího?
Cestovat vlakem znamená vidět přírodu i lidské bytosti,
města, kostely a řeky – vlastně vidíte život sám.*

Agatha Christie

KAPITOLA PRVNÍ

ROZLOUČENÍ

Harrison Beck si vytáhl z kapsy své žluté větrovky kuličkové pero, hbitě ho obrátil v prstech tak, že mířilo špičkou dolů, a bezmyšlenkovitě jím čmáral uprostřed dvojstránky novin rozložených na stole před sebou. Zamračené vrásky, které se objevily na čele jeho otce, ho jednoduše znervózňovaly.

Colin Beck odložil rozečtenou sportovní přílohu novin, frustrovaně si povzdychl a ukázal na nádražní hodiny. „Říkal, že na nás bude čekat v pět. Jsme přesně v té kavárně, kterou nám tvůj bratr určil, a je pět hodin.“ Pohlédl na davy proudící stanicí sem a tam. „Takže, kde tedy vězí, Bev?“

„Nevyšiluj, lásko,“ jemně pokárala svého muže Beverly Becková. „Víš, že tě pak pálí žáha.“ Zlehka se dotkla jeho rukávu. „Nat přijde.“

Hal zkoumal matčinu tvář a pero v jeho ruce sebou neopatrně škubalo. Vypadala unaveně. Otcův modrý plášť na ní visel jako pytel, ale byla již v takovém stupni těhotenství, že jí břicho i tak vystupovalo daleko dopředu. Na jeho názor, jestli nějakou sestřičku vůbec chce, se ho nikdo neptal; jednoduše ji dostane, ať už se mu to líbí, nebo ne. Odložil pero. „Mami, já se strýčkem Natem nikam nechci. Chci

zůstat doma s vámi. Nemám vlaky vůbec rád. Je v nich taková nuda.“

„Já to přece vím, koláčku.“ Naklonila se k němu a pochala mu vlasy. „Ale čas strávený se strýčkem ti jenom prospěje. Je to velice zajímavý člověk.“

Hal protáhl obličej. Kdykoli vám dospělí tvrdí, že vám něco prospěje, znamená to, že je to strašidelně nudné, hnusné nebo obojí.

„Musel bys být celou dobu v čekárně v nemocnici a to přece není místo, kde bys chtěl prožít zbytek prázdnin.“ Poplácala ho po ruce. „Uvidíš, že se ti na výletě bude líbit.“

„Nebude.“ Hal se podíval skleněnou nádražní střechou k zamračené obloze. Opravdu ani v nejmenším netoužil po tom, aby ho jako nějaký balík nacpali do vlaku se strýcem, kterého viděl všehovšudy jednou o Vánocích. Vysoké cihlové oblouky londýnského nádraží King's Cross zdobila pavučina bílého ocelového krajkoví, pod níž mu nádraží připomínalo včelí úl, přičemž všichni cestující pospíchají sem a tam byli včely. Kolem se právě spěšným krokem přehnal chaotický hlouček lidí s taškami a kufríky. Vedle železných regálů s novinami postával muž a pokoušel se je nabízet kolemjdoucím. Hal zahlédl i jeden z titulků: „Zloděj klenotů znovu udeřil.“ Nějaká žena vytrhla noviny prodáváči z ruky a zastrčila si je pod paži bezpochyby s tím, že si je přečte později ve vlaku. Směrem k němu poskakovali dva vypasení holubi a zobáky klovali do země.

Colin Beck vykopl nohou a hlasitě si ulevil. „Zmizte odsud, potvory.“

Hal se na tátu zamračil, odlomil ze svého zpoila snědeného šunkového sendviče kůrku a schoval se pod stůl, aby ji hodil ptákům s korálkovými očima. Holubi chléb ihned popadli a začali se o něj přetahovat. Vedle stolku se zastavil

pár tenisek z černošedého semiše. Hal viděl kaštanově hnědé kalhoty se vzorem rybí kosti a ostře nažehlenými puky. Takové mohl nosit pouze jeden jediný člověk. Máma se začala zvedat a nohy její židle škrábaly o betonovou podlahu.

„Nate!“ zvolala a kolébala se kolem stolu, aby objala svého staršího bratra.

„Opatrně, Bev – vždyť mě porazíš.“ Strýc Nat odložil svůj otlučený kožený kufr a deštník a objal ji. „Jak se máš, mrně? Daří se ti dobře?“

„Ano,“ odpověděla máma a hodila pohledem k Halovi. „Mám se dobře.“

„Nathanieli, jak rád tě zase vidím.“ Táta se zvedl, popadl strýce Nata za ruku a mocně mu jí potřásl. „Opravdu jsme ti vděční, že pro nás tohle děláš – upřímně vděční.“

Hal přešel pohledem ze strýčka na otce. Strýček měl stroze vertikální kompozici. Byl hubený, měl rovné, úhledně zastřižené vlasy a na nose mu seděly kulaté brýle.

Jeho lívancově zbarvený plášť a hořčičný svetr skvěle ladily s kalhotami i polobotkami. Táta byl naopak převážně kruhové podstaty. Jeho kulatá laskavá tvář sahala až k šedočerným

vlasům korunovaným na samém vrcholku kulatou pleškou. Zakulacená ramena mu směřovala dopředu a pod modrou kostkovanou košilí zastrčenou do plátěných kalhot s hnědým páskem mu vystupovalo oblé břicho.

Strýc Nat se obrátil k Halovi a v očích se mu třpytily nebezpečné plamínky. „Nejvyšší čas, abych svého synovce pořádně poznal.“ Podal Halovi ruku. „Od Vánoc jsi narostl o pořádný kus, Harrisone. Těšíš se na naše parní dobrodružství?“

Hal potřásl strýčkovi rukou a přikývl na souhlas, i když vyslovit nahlas ho nemínil, protože to by byla lež. Výlet do Skotska a zpátky tím nejpomalejším vlakem pod sluncem s tímhle podivným strýčkem mu rozhodně nepřipadal jako dobrodružství, na které by se měl těšit.

„Opravdu ti nebude vadit, že s tebou Hal pojede?“ otázala se máma, zvedla ze země Halův batoh a posadila mu ho na ramena. „Už jsem mu řekla, aby tě nezlobil, když budeš potřebovat pracovat.“

Strýc Nat psal o cestování a souhlasil, že si Hala vezme s sebou na výlet, zatímco se jeho sestra Beverly vydá do nemocnice, aby tam porodila svou dceru.

„Ani v nejmenším. Vůbec si o nás nedělej starosti.“ Strýc Nat opatrně položil dlaň na mámino zakulacené břicho. „Ty se teď soustřeď jenom na to, jak tohle prcka přivést bezpečně na svět. A očekávám, že nám za čtyři dny přijdete při návratu do Londýna už všichni tři naproti na nádraží v Paddingtonu.“

„Ano.“ Hal mocně pokýval hlavou. Jeho ústa se sice pohybovala, ale žádná další slova z nich již nevyšla.

„Budu v pořádku, Hale,“ pronesla máma měkce, sklonila se k němu a pohladila ho po tváři. „Ničeho se neboj. Tvůj tatínek se o mě postará.“ Rozepnula si stříbrný řetízek,

který měla na krku. „Tady máš. Je to dědečkův svatý Kryštof pro štěstí, patron všech poutníků. Bude tě na cestě opatrovat.“

Hal sevřel stříbrnou minci mezi palcem a ukazováčkem. Nahmatal rytinu světce, jeho hole i dítěte, které mu sedělo na ramenou. „Ale co když ho budeš potřebovat ty?“

„Až se vrátíš domů, zase si ho vezmu.“ Připnula mu řetízek a začala mu upravovat límec bundy, jejíž kapuce se zachytila pod popruhy batohu. Přejela mu prstem po popelavě blond vlasech. „Budeš hodný chlapec a nebudeš strýčka zlobit, ano?“

„Ano, mami.“

„Kudy vlastně Skotský sokol jede, Nathanieli?“ otázal se táta.

„Nejprve po východním pobřeží do Balmoralu. Tam se zítra zastavíme na oběd a pak už vyrazíme kolem Skotska a zase zpátky na západ.“

Halův tatínek přikývl. „V Crewe si dali opravdu záležet s výzdobou. Když jsme ráno nastupovali, vypadalo to tam moc hezky.“

„Předpokládám, že takhle to bude celou cestu,“ pokýval hlavou strýc Nat a mrkl na Hala. „Tohle bude jízda, na kterou do smrti nezapomeneš.“

„Máš úžasné štěstí, že tohle všechno ještě zažiješ, synu.“ Tatínek poplácal Hala po rameni. „Když jsem byl jako ty, chodili jsme Sokolovi mávat, když projížděl přes Crewe. Má tak krásnou lokomotivu.“

„Bude mi po tobě smutno.“ Maminka Hala pevně objala a přitiskla si ho k sobě. „Poslouchej strýčka a za čtyři dny se zase všichni uvidíme.“

„Užijeme si spoustu legrace,“ prohlásil strýc Nat, zvedl kufr, zahákl si deštník za předloktí a uchopil Hala za ruku.

„Máme nejvyšší čas vyrazit. Nechceme přece, aby nám Sokol nakonec ujel.“

Hal se snažil ještě něco říct, vždyť se s rodiči ani pořádně nerozloučil. Ale ti se mu už vzdalovali, usmívali se a mávali, zatímco ho strýc Nat táhl za sebou nástupní halou. Viděl ještě, jak tatínek objímá maminku kolem ramen, a pak se již oba otočili, splynuli s davem – a najednou byli pryč.

„Budeš také potřebovat jízdenku.“ Strýc Nat pustil Halovu ruku a sáhl si do kapsy pláště.

Hal ještě stále zíral do hustého davu a pokoušel se zahlédnout rodiče, ale vše, co viděl, byly jen prázdné tváře neznámých lidí. Pocítil skličující prázdnotu. Strýc Nat mu vtiskl do dlaně bílý papírový obdélníček.

„Jsi připravený, Harrisone?“ Jeho hlas zněl stejně měkce jako mámin.

Hal se ohlédl přes rameno a pak se podíval nahoru na strýčka a přikývl.

„Jsem připravený.“

U vstupu na nástupiště se již shromáždil zástup lidí, kteří se přetlačovali o co nejlepší místo k vidění.

„Ponechme červený koberec těm, kteří si na něm zakládají,“ pronesl strýc Nat. „To není nic pro nás.“

Hal se vyděšeně podíval na svoji žlutou větrovku a vybledlé džíny. Takhle oblečený na červený koberec přece nemůže.

„Lístek, prosím,“ vyzval je vlakvedoucí. Hal mu podal bílou

kartičku se svým jménem. Někde vedle se rozzářily blesky fotoaparátů a vlakvedoucí se usmál. „Vítej na poslední cestě Skotského sokola, Harrisone Becku.“

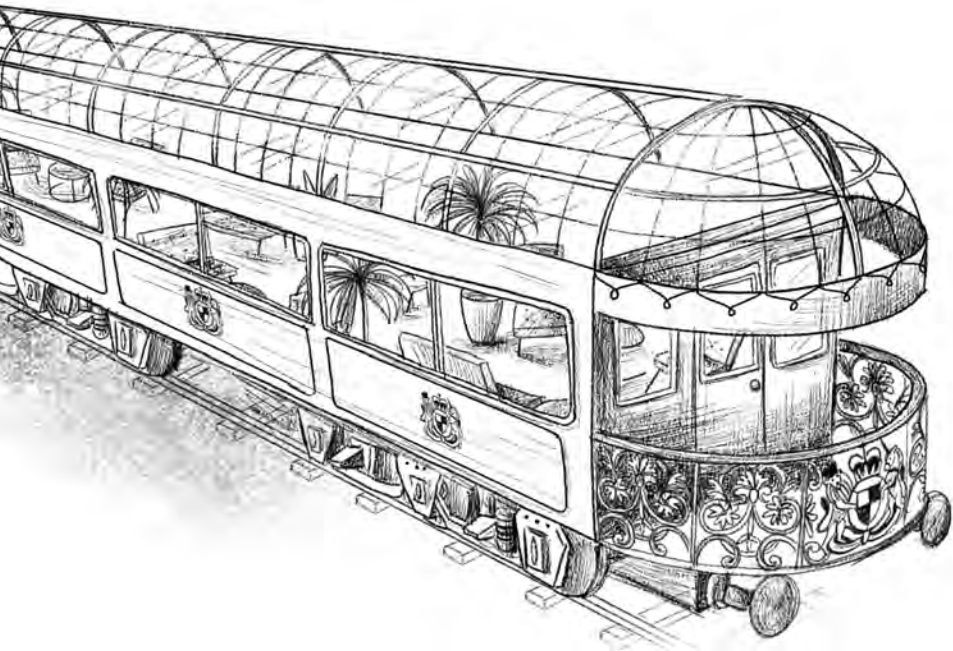

KAPITOLA DRUHÁ

SKOTSKÝ SOKOL

První věc, kterou Hal spatřil, byl třpytivý skleník na kolech. Spodní polovinu vagonu tvořilo lakované dřevo, horní pak lesknoucí se skleněné obdélníky držené na svém místě zlatě lesklými nosníky klenoucími se do oblouku přes celou horní část vozu. Zevnitř byly přes sklo vidět bujné tropické rostliny.

„Co je to za vlak, který má i vlastní skleník?“

„To je vyhlídkový vůz,“ vysvětloval mu strýc a pobaveně se usmál. „Až si to poprčíme krajinou, můžeme se odsud kochat pohledem na krásné barvy pozdního léta britského venkova nebo třeba pozorovat Severní moře. A kdo ví, třeba uvidíš i krakena.“

„Kraken neexistuje.“ Hal na mořské nestvůry nevěřil. Vždyť už mu brzy bude dvanáct.

Strýc Nat se zatvářil překvapeně. „Opravdu? V tom případě se můžeš po setmění v klidu natáhnout na pohovku a pozorovat třeba hvězdy.“

Vedle někdo vykřikl. Hal se otočil a spatřil ženu vznášející se po červeném koberci v pomněnkově modrých šatech. Ohlédla se přes rameno k objektivům kamer a fotoaparátů, vyšpulila své rudé rty, pohodila hlavou a smála se očividně ničemu.

„Sierra Knightová! Co ta tady dělá?“ Hal zalupal po dechu, ale strýc Nat již uháněl z červeného koberce pryč. Hal se rozběhl, aby ho vůbec dohnal. „Je to filmová hvězda!“

„Sierra Knightová je jedním z hostů, i ona se této velké cesty zúčastní.“

„Sierra Knightová pojede s námi? To není možné!“ Halův nejlepší kamarád byl do herečky až po uši zamilovaný. Až mu o ní Hal řekne, ukousne si jazyk závistí. „A co se na takové velké cestě děje, strýčku Nate? Co budeme dělat?“

„Budeme cestovat, jíst a spát v jednom z nejúžasnějších vlaků, jaký kdy spatřil světlo světa. A budeme se snažit, abychom se nenamočili do nějakého problému. Naštěstí jsme obyčejné nicky. A nicky nemají žádné oficiální povinnosti. Veškerou práci tu odvede královský pár.“

„Královský pár?“

„Copak ti maminka neřekla, že se mnou pojeděš na výlet *královským* parním vlakem?“

„Já jsem ji asi neposlouchal,“ přiznal se Hal. „Chtěl jsem zůstat s ní a pomáhat tátovi.“

Strýc Nat mu položil ruku na rameno a sklonil se k němu. „A víš, čím bys mamince pomohl ze všeho nejlíp?“

„Tím, že se o mě teď nebude muset starat.“ Hal se zadíval do země.

„Ne. Tím, že se mnou pojeděš na tenhle úžasný výlet a budeš si ho krásně užívat. Až se vrátíš, budeš jí vyprávět o všem, co jsi viděl. Máma pak bude šťastná kvůli tomu, že jsi byl šťastný i ty. Rozumíš?“

Hal neochotně přikývl.

„Takže hlavu vzhůru a začni se konečně bavit. Podívej se na verandu.“ Strýc mu ukázal špičkou deštníku na plošinu vystupující z vyhlídkového vozu. „To je úžasná kovářská práce. Vidíš ten květinový motiv kolem královského erbu? Fantazie.“

Hal se podíval na skvostnou ukázkou kovářského řemesla, nad níž se strýc Nat tak rozplýval, a napadlo ho, jestli strýc není tak trochu blázen. „Jo, určitě – úžasná kovářská práce.“

„Jakmile v Balmoralu nasedne královský pár, Skotský sokol zpomalí při průjezdu každou stanicí na rychlost chůze. Princ a princezna budou stát na té verandě a mávat všem, kteří tam přijdou slavit jejich nedávnou svatbu.“ Zvedl prst a odkudsi se v okamžení vynořil stevard.

„Ano, pane?“ otázal se s úklonou.

„Kupé číslo devět, prosím.“ Strýc Nat stáhl Halovi batoh ze zad a položil ho vedle svého kufru.

„A teď, Harrisone, pár slov na vysvětlenou. Kdykoli cestuji vlakem, jdu si ze všeho nejdříve prohlédnout lokomotivu.“ Ukázal deštníkem před sebe. „*Ke stroji!*“ Kráčeli po

nástupišti vpřed a strýc Nat rozhazoval nadšeně rukama. „Jen si to představ. Pullmanovy vozy – naprostý vrchol luxusu.“

Hal ještě nikdy neviděl dospělého člověka tak u vytržení z obyčejného vlaku a zjistil, že se sám pro sebe usmívá, když mu strýc nadšeně líčí všechny podrobnosti.

Najednou se strýc Nat zastavil uprostřed slova a Hal do něj zezadu vrazil. „Viděl jsi tu rudou? To je bordó – barva královské rodiny. Žádný jiný vlak takovýto odstín nemá.“

Hal zíral na barvu, jejíž sytost naznačovala moc a bohatství.

„Tenhle vagon,“ pokračoval strýc, „se jmenuje Salon krále Eduarda. Postavili ho ještě před válkou pro Jiřího Pátého. Je v něm nádherná knihovna, karetní stůl a terč na šipky.“

„Šipky? A není to v jedoucím vlaku nebezpečné?“

„Samozřejmě. Ale také je to mnohem větší legrace. Tohle je jídelní vůz, kam budeme chodit na snídani, oběd a večeři a kde také nastoupíme.“ Strýc ukázal před sebe. „Těmito dvojitými dveřmi.“

Ze svého místa u dveří předstoupil vysoký muž v karmínově červené uniformě se zlatými knoflíky a zlatě lemovanými kapsami a klopami.

„Pane Bradshawe.“ Muž smekl klobouk. „Je mi ctí vás opět přivítat na palubě.“

„Ahoj, Gordone. Tohle je můj synovec Harrison Beck. Harrisone, tohle je Gordon Goulde, vrchní stevard královského vlaku.“

„Vítejte, pane Becku.“ Gordon Goulde se na Harrisona usmál a odhalil tak řadu koňských zubů.

„Gordone, rád bych vzal Harrisona na lokomotivu. Máme ještě čas?“

„Ale musíte si pospíšet, pane.“

„Vrátíme se dřív, než řeknete švec.“ Strýc Nat položil Halovi ruku na záda a nasměroval ho dál od jídelního vozu. „Někde tady, ve vozech pro hosty, bude i naše spací kupé.“

„A co je tohle?“ Hal ukázal hlavou na vagon se zlatě lemovanými okny.

„To je královský vůz,“ pronesl strýc Nat. „Pro nás prostý lid zcela mimo dosah. Nepřístupný. Až do Balmoralu bude prázdný.“

Hal zachytil v jednom z naleštěných oken svůj vlastní odraz – vlnité blond vlasy, úplně obyčejná tvář, žlutá větrovka. Závěs v okně se lehce zachvěl.

„Teda!“ Hal překvapeně nadskočil. Kromě závěsu stačil zahlédnout ještě prsty, knoflíkový nos, zelené oči – ale vše mu zase v jediném mrknutí oka zmizelo.

„Jsi v pořádku?“ otázal se strýc Nat pobaveně.

„Jo,“ Hal se zarděl. „Ehm, hm, jak to, že vrchní stevard ví, jak se jmenuješ?“

„Tohle není moje první jízda Skotským sokolem,“ vysvětloval strýc Nat. „Píšu o cestování, ale mojí specializací jsou vlaky. Já ty nádherné stroje prostě miluju.“ Poklepal si prstem na spánek. „Znám nazpaměť všechny historické tratě. Když mám problém usnout, odříkávám si jména zastávek, a než dojdu na konec, jsem povětšinou v limbu.“ Zdálo se, že je sám se sebou spokojený.

„A psaní o vlacích – to je opravdová práce?“

Strýc Nat se zasmál. „O Skotském sokolu jsem už psal, a proto mě pozvali, abych to udělal znovu.“ Přejel pohledem celou délku vlaku až k chuchvalcům šedivého kouře tancujícím nad komínem lokomotivy. „A jsem nesmírně vděčný, že jsem dostal příležitost se s tímhle vzácným vlakem rozloučit. Je opravdu mimořádný.“ Strýc potřásl hlavou. „Pojďme – musíme si pospíšit. Tyhle poslední vozy

jsou služební, pro personál, a tomu za lokomotivu se říká tendr.“

„Co je to tendr?“

„Přívěsný vůz nebo nástavba za lokomotivu, kde je uložené uhlí a voda.“

Hal se zadíval na vůz velikosti slušného kontejneru na odpad a zahlédl i malá dvířka v boční stěně. Zamrkal, když spatřil, že se nepatrně pootevřela. Z otvoru se vynořila část obličejů – tmavé vlasy a zelené oči – podívala se na něj a zase zmizela. Určitě to byla ta stejná tvář, kterou zahlédl v okně královského vozu. „Uhlí?“

„Samozřejmě, uhlí. Na co podle tebe parní vlaky jezdí?“

„Na páru?“

„A jak se ta pára vyrábí?“

„Z uhlí?“

„Přesně tak. Z uhlí.“ Strýc mávl netrpělivě rukou. „Pojďme, prohlédneme si ji pěkně zblízka.“

Hrdá lokomotiva měla naleštěnou bordó barvu se zářivě bílou střechou. Aerodynamický nos se klenul jako zobák dravce. Po obou stranách se zvedalo opláštění překrývající částečně trojici obřích černých kol. Tvář lokomotivy tak vypadala, jako by se na ně šklebila. Z neviditelných trubek unikala hrozivě syčící pára. Nad lokomotivou se vznášel nízký oblak vodní páry. Hal pocítil touhu vytáhnout pero a namalovat ji, ale neměl papír.

„Pokud bys chtěl najít druhou takovou lokomotivu, tak neskonalé krásnou a impozantní, musel bys hledat opravdu dlouho.“

Strýc Nat přešel k nosu lokomotivy, položil na něj dlaň a poplácal ho, jako by to byl kůň.

Hal ho napodobil a s překvapením zjistil, že ocelová kapotaž je teplá a tiše se chvěje. Lokomotiva vydechla další

obláček
páry – jako by
byla živá, jako nějaký
drak z dávných dob, silný,
připravený vzlétnout.

KAPITOLA TŘETÍ

DIAMANTOVÍ PSI

„Pánové,“ přistoupil k nim vlakvedoucí. „Za sedm minut písknu na píšťalku a vydám signál k odjezdu.“

„Děkuji, Grahame.“ Strýc Nat mu zsalutoval.

Vyrazili zpět přes nástupiště a Hala přitom oslepila světelná smršť blesků fotoaparátů. Na červeném koberci právě pózovala šedovlasá žena s kloboukem à la Robin Hood zdobeným dlouhým bažantím perem. Kolem krku jí visel neskutečný počet perlových náhrdelníků padajících na její tvídový lovecký kabátek. Rukou v rukavičce opsala oblouk a věnovala paparazziům zatvrzele působící úsměv.

„Nezastavuj!“ křikl na něj strýc Nat a nastoupil do jídelního vozu, kde předal svůj plášť i deštník vrchnímu stevardovi.

Hal musel k vlaku zacouvat, protože nedokázal odtrhnout oči od pětice načesaných a vyfénovaných bílých psů s diamanty vykládanými obojky, stojících za šedovlasou dámou. Na konci jejich vodítek visel brunátný muž s šedohnědou ofinou a pokoušel se je udržet na místě.

Hal psy miloval a každé narozeniny i Vánoce prosil rodiče, aby mu nějakého koupili, ale pokaždé ho odmítli. Jsou pryč příliš drazí a představují velkou zodpovědnost.

Když mu oznámili, že bude mít malou sestřičku, otázal se, jak si mohou dovolit dalšího člověka, obzvláště ve světle skutečnosti, že děti jsou ještě větší zodpovědnost než pes. Nechtěl být na rodiče hrubý, ale přesto ho poslali do jeho pokoje.

Nastoupit do jídelního vozu tohoto vlaku bylo jako vrátit se v čase. Úhledné stolky pokryté bílými lněnými ubrusy s polstrovaným křeslem s vysokým opěradlem z každé strany, lemující po obou stranách uličku uprostřed vozu, vzbuzovaly dojem podivně úzké restaurace. Ve vzduchu byl silně cítit vosk na nábytek.

„Nad čím dumáš?“ otázal se ho strýc Nat.

Hal mu ukázal ven z okna. „Představuju si, že bych byl tak bohatý, že bych si mohl dovolit pět psů.“

„To je lady Alžběta Lansburyová, hraběnka z Arundelu, jedna z nejbohatších žen v Anglii. Seznámil jsem se s ní nedávno na galavečeru u vévodkyně z Kentu. Je to impozantní dáma.“

„Myslíš, že si ty psy vezme i do vlaku?“

„Pevně doufám, že nikoli,“ ozval se pištivý hlas. „Mám totiž alergii.“

„Ernest White.“ Strýc Nat přešel přes celý vagon a popadl ruku starého muže v šedém vlněném obleku. Seděl u jednoho ze stolů a četl si noviny, do kterých zíral přes půlkruhová sklíčka brýlí. „Jaká radost tě opět vidět.“

„Potěšení je na mé straně, mladý Nathanieli. Máme tady docela rušno, co říkáš?“ Ernest White zamrkal přes brýle na Hala. „To je tvůj chlapec?“

„To je můj synovec Harrison.“

„Já mám vnuka, kterému říkáme Hal.“ Ernest potřásl Halovi rukou. „Pracuje na Kaledonském spáči. Je to syn mé nejmladší – ta jezdí s nákladními vlaky nahoře ve Skotsku.“

„Vůbec mě nenapadlo, že bych tady na tebe mohl narazit, Erneste. Doufám, že nepracuješ?“ Strýc Nat se pohodlně zanořil do křesla naproti němu.

„Jen to ne. Na to jsem už příliš starý.“ Ernest se podíval na Hala. „Pracoval jsem v královském vlaku čtyřicet sedm let jako vrchní stevard.“ Starý muž si povzdychl. „Tady v tomhle vlaku se odehrály jedny z nejšťastnějších okamžiků mého života. A oni vědí, že bych se s ním rád rozloučil. Tím pozváním mi udělali opravdu radost.“ Oči starého muže se leskly dojetím. „Moc to pro mě znamená.“

Hal na něj nechtěl zírat, a tak se raději zadíval na noviny, které měl před sebou.

